

ת"ד 7198/03/17 - מדינת ישראל נגד דור מזגאוקר

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 7198-03-17 מדינת ישראל נ' מזגאוקר
לפני כבוד השופט דן סעדון

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד לאה נחום

המאשימה

נגד

דור מזגאוקר
ע"י ב"כ עו"ד גולדנברג

הנאשם

הכרעת דין

1. הנאשם עומד לדין על עבירות של נהיגה בקלות ראש הגורמת חבלות סתם ונהיגה כשברמזור אור אדום. על פי עובדות כתב האישום נהג הנאשם ביום 28.1.16 בשעה "03.00 לערך" רכב פרטי בדרך בגין בת"א ממערב למזרח והתקרב לצומת עם רחוב המלאכה. הצומת מרומזר ומערכת הרמזורים פעלה באופן תקין. אותה עת נהג המעורב ברחוב המלאכה בכיוון (כללי) מצפון לדרום (משמאל לימין הנאשם) ונכנס לצומת בחסות מופע ירוק ברמזור בכיוון נסיעתו. הנאשם, נטען, לא שם ליבו לדרך ונכנס לצומת בניגוד למופע אור אדום ברמזור בכיוון נסיעתו פגע ברכב המעורב וגרם לתאונה. בעקבות התאונה נחבל הנהג המעורב. נוסע שישב לצד הנאשם (להלן: "הנוסע") נחבל אף הוא חבלת ראש. כלי הרכב ניזוקו.

2. הנאשם כפר בתקינות מערכת הרמזורים עובר לתאונה, בכיוון הנסיעה של המעורב ובכך שנכנס לצומת במופע אור ירוק בכיוון נסיעתו. הנאשם כפר באחריותו לתאונה ובתוך כך כפר גם בכך שנכנס לצומת במופע אדום ברמזור בכיוון נסיעתו. הנאשם לא כפר בתוצאות התאונה.

3. טרם אפרט את גדר המחלוקת ואת ההכרעה ראוי להבהיר כבר כעת מספר עניינים מקדמיים בנוגע לאי התאמה בין העובדות המפורטות בכתב האישום לבין הראיות שהובאו להוכחת עובדות אלה. בכתב האישום צוין כי הנאשם נהג - והתאונה אירעה - "בשעה 03.00 לערך". מן הראיות עולה - ואין חולק - כי התאונה אירעה בשעה

02.40 בקרוב. כמו כן, צוין כתב האישום נוקב בצומת בה אירעה התאונה. מתברר כי גם בעניין זה נפל אי דיוק מסוים שהתביעה ביקשה (במהלך דיון ההוכחות) לתקנו. לטעמי אין כל מניעה להכריע במקרה זה על פי הראיות שהובאו במשפט שכן לא הייתה מחלוקת על כך שמועד התאונה היה בשעה 02.40 לערך, ולא כפי שצוין בכתב האישום. כן לא חלקו העדים הרלוונטיים, לרבות הנאשם, בוחן המשטרה והמעורב, על מיקום הצומת, מיקום האימפקט וכיווני הנסיעה של הנאשם והמעורב כמו גם הרמזורים בכיוון נסיעתם. בנסיבות אלה אינני סבור שאי ההתאמה בין העובדות שפורטו כאמור בכתב האישום והראיות שבאו להוכיח עובדות אלה פגעו כהוא זה ביכולתו של הנאשם להתגונן כראוי כנגד האישום. יצוין כי תע"צ בקרת הרמזורים ניתן ביחס לשעה 02.40, היא השעה שבה אירעה, על פי הראיות שהוצגו, לי התאונה. כמו כן, בוחן המשטרה התייחס בעדותו להתאמת תכנית הרמזורים לזירת התאונה וציין כי "**תכנית הרמזורים תואם את כיוון נסיעת הרכבים ואת מופע הרמזור, תואם את כיווני הנסיעה ומערכת הרמזורים בצומת. זה לא קשור לכתב האישום**" (ע' 8 ש' 12-13).

4. וזה יהיה סדר הדיון שלהלן. תחילה אקבע כי מערכת הרמזורים בצומת פעלה באופן תקין עובר לתאונה. לאחר מכן, אבחן את גרסאות הנאשם והמעורב בנוגע לנסיבות קרות התאונה. זאת הן באופן עצמאי והן בראי שקריו של הנאשם כהתנהגות המבטאת תחושת אשם הפועלת כראיה נסיבתית להוכחת העבירות בהן מואשם הנאשם.

א. תקינות מערכת הרמזורים

5. הסנגור כפר בתקינות מערכת הרמזורים עובר לתאונה. על פי תע"צ שערך מנהל בקרת תנועה ותפעול רמזורים, מר אבי וייסמן, בשעה 02.40 לערך (מועד התאונה) לא נרשמו תקלות במרכז הבקרה בגין הרמזורים בצומת הנזכר. נוסף לתע"צ הוגשה באמצעות עד זה תכנית רמזורים לצמת. הסנגור התנגד להגשת תכנית הרמזורים ובהחלטה שנתתי קבעתי כי התוכנית מתקבלת על תנאי. כעת אני קובע כי התוכנית קבילה מן הטעמים הבאים: ראשית, הסנגור כפר בתקינות **מערכת הרמזורים** עובר לתאונה אך לא בתקינות **תכנית הרמזורים** לפיה פועלת המערכת. על כן, ניתן היה לקבל מסמך זה גם שלא באמצעות עורכו. שנית, מר וייסמן (העומד בראש מערך בקרת הרמזורים) העיד כי בדק את תכנית הרמזורים שנכתבה על ידי מתכנן רמזורים ביחידתו ודבר תקינותה אושר על ידי מר וייסמן, הממונה. על פי ההלכה בע"פ 566/89 **מרציאנו נ' מדינת ישראל**, פ"ד מו (4) 539 (1992) אין מניעה בנסיבות אלה לקבל את התוכנית באמצעות מר וייסמן (הממונה). שלישית, גם אילו הייתי מניח לצורך הדיון כי התוכנית איננה קבילה הרי שאי קבילות זו אינה מנביעה מסקנה כי התוכנית אינה תקינה, בפרט שההגנה לא טענה (וודאי לא הוכיחה) דבר וחצי דבר בעניין אי תקינות תכנית הרמזורים עובר לתאונה. על יסוד כל האמור לקבוע כי עובר לתאונה פעלה מערכת הרמזורים בצומת באופן תקין ועל פי תכנית תקינה.

ב. גרסאות הנאשם והמעורב

6. הן גרסת הנאשם והן גרסת המעורב בנוגע לנסיבות התאונה לוקות בחוסר עקביות מסוימת. עם זאת, לטעמי, תהום פעורה בין חוסר העקביות שהציג המעורב לחוסר העקביות שהציג הנאשם. המעורב טען בעדותו בבית המשפט כי עצר במופע אור אדום ברמזור וכשהמופע הפך ירוק החל בנסיעה (ע' 21 ש' 5-7). לעומת זאת, בהודעתו במשטרה (מוצג נ/1) המעורב לא הזכיר עצירה ברמזור במופע האור האדום לפני שנכנס לצומת במופע האור הירוק ("אני הגעתי לצומת, היה לי אור ירוק והייתי במהירות של 10 קמ"ש ופניתי שמאלה ואז קרתה התאונה" (נ/1 ש' 21-23)). העובדה שהמעורב לא ציין בהודעתו במשטרה כי עצר באדום לפני הכניסה לצומת (בירוק) אינה מהווה סתירה היורדת לשורש העניין שכן המעורב ציין באופן עקיב בשתי הגרסאות (ככל שאכן מדובר בשתי גרסאות שונות) כי נכנס לצומת רק בעת מופע האור הירוק בכיוון נסיעתו.

7. בנבדל מגרסת המעורב לוקה גרסת הנאשם לוקה בסתירות מהותיות. סתירות אלה (יחד עם הערכתי הכוללת למידת אמינותו כפי שאפרט) מביאים למסקנה כי לא ניתן לתת אמון בגרסאותיו המשתנות בנוגע לנסיבות התאונה. הנאשם הציג 3 גרסאות שונות לנסיבות התאונה. על פי האחת, חצה את קו העצירה במופע אור כתום (או צהוב) בכיוון נסיעתו. על פי השנייה, חצה את קו העצירה במופע אור ירוק בכיוון נסיעתו. על פי גרסה שלישית, אין לנאשם כל גרסה ביחס למופע הרמזור בכיוון נסיעתו. טרם שאפרט גרסאות אלה ראוי להדגיש תחילה כי על פי עדותו של מר וייסמן, מנהל מערך בקרת הרמזורים, לא קיימת אפשרות כי הנאשם יכנס לצומת במופע אור כתום בכיוון נסיעתו ואילו למעורב יהיה אור ירוק בכיוון נסיעתו.

8. **הנאשם חצה את קו העצירה במופע אור כתום בכיוון נסיעתו:** ת'17 היא הודעה שנגבתה מן הנאשם כעד, לא כחשוד, בתאונה. הנאשם אישר בעדותו בבית המשפט כי ההודעה כוללת שקרים בשלושה עניינים בלבד: 1. בכך שהנאשם ישב מאחור ברכב; 2. בכך שאביו של הנאשם נהג ברכב בעת התאונה; 3. בכך שהנאשם היה "מסטול" משתיית אלכוהול (ע' 23 ש' 1). הנאשם חזר בעדותו בבית המשפט באופן מפורט על התייחסותו לנסיבות התאונה כאמור בת'17 ("כשנכנסנו לצומת היה ירוק מהבהב ואז שחצינו את קו העצירה כבר היה כתום. כשאמרתי בעדות שחצינו התכוונו שעברנו את הקו" (ע' 23 ש' 11-13; ההדגשות בהכרעת הדין אינן במקור). הסגור התנגד להגשת ת'17 מן הטעם שהנאשם לא הוזהר מראש ביחס לזכויותיו בחקירה. ואולם, מכיוון שהנאשם התייחס בעדותו בבית המשפט בהרחבה לתוכנו של ת'17 לרבות לנסיבות התאונה איני רואה כל מניעה לקבל כראיה את עדותו של הנאשם בעניין זה, גם אילו היה מקום לפסוק כי ת'17 עצמו אינו קביל.

9. **לנאשם אין גרסה בנוגע למופע הרמזור:** בחקירתו באזהרה (ת'4) אישר הנאשם כי תיאם עם אביו גרסאות

לגבי חקירתו (ע' 1). הוא טען אמנם כי נכנס לצומת באור כתום (ע' 1) אך כאשר נשאל " **מאיזה מרחק הבחנת באור הכתום ברמזור בכיוון נסיעתך? השיב " בערך 16 מטר**". לאחר מכן נשאל על ידי החוקר: " **באיזה אור נכנסת לצומת**" ת. **אני כשראיתי היה אור כתום אבל זה היה לפני הכניסה שלי לצומת**" (ע' 2). במלים אחרות, אין לנאשם גרסה ברורה ביחס למופע הרמזור בכיוון נסיעתו בעת שנכנס לצומת.

10. **הנאשם נכנס לצומת במופע אור ירוק בכיוון נסיעתו:** בבית המשפט נשאל הנאשם בחקירה ראשית על ידי סנגורו: " **ש. אמרת חצית קו עצירה, באיזה אור חצית את קו העצירה? ת. באור ירוק**" (ע' 22 ש/ 22-23).

11. נוכח שלל גרסאותיו של הנאשם בעניין מופע הרמזור בכיוון נסיעתו בעת כניסתו לצומת ובהיעדר הסבר משכנע מדוע יש להעדיף גרסה אחת על פני רעותה אינני סבור שראוי לתת אמון במי מן הגרסאות שהציג הנאשם.

ג. שקרי הנאשם בחקירה

12. במסגרת ת/4 (חקירה באזהרה) הודה הנאשם בכך שפעל עם אביו לתאם גרסאות בנוגע לתאונה. הסייר שהגיע לזירת התאונה, העיד בבית המשפט כי אביו של הנאשם (שלא הוזמן להעיד מטעם ההגנה) התייצב בפניו והודה בכך שהוא נהג ברכב, נכנס לצומת בעת מופע אדום ברמזור וזאת שעה שברור שאביו של הנאשם לא היה ברכב עובר לתאונה. הנאשם העיד בבית המשפט כי אביו הנחה אותו למסור פרטים מהותיים שקריים בהודעה שנגבתה מן הנאשם (כעד) במשטרה (ת/17) ובכלל זה בנוגע לזהות הנהג עובר לתאונה ולכך שהנאשם ישב מאחור והיה "מסטול" מאלכוהול (ע' 23 ש' 1). מיותר לציין את הברור מאליו: העובדה שהנאשם נחקר בת/17 כעד ולא כחשוד אינה מתירה לו למסור ביודעין דברי כזב לשוטר הגובה את הודעתו. שקריו של הנאשם אינם מסתיימים בת/17. בעת שהנאשם נחקר **באזהרה (ת/4) כחשוד, בין היתר בעבירה של מסירת מידע כוזב לשוטר בעת מילוי תפקידו**, הוטח בנאשם כי הנוסע שישב לצדו ציין כי הוא והנאשם היו בבר ושתו אלכוהול ועל כך אמר הנאשם כי " **הוא משקר**..". (ת/4 ע' 1). בעדות הנאשם בבית המשפט התברר כי הנוסע אמר אמת ומי ששיקר לחוקר בחקירה באזהרה היה דווקא הנאשם שכן הנאשם הודה בשתיית בקבוק בירה. ההסבר שנתן הנאשם, אם ניתן לראות בכך הסבר, היה כי חלפו למעלה מ-4 שעות מרגע השתייה עד הנהיגה. ברי לכל כי הסבר זה אינו רלוונטי לשאלה מדוע הכחיש הנאשם (באופן שקרי) את עצם שתיית האלכוהול בעת חקירתו באזהרה.

13. נמצאנו למדים כי הנאשם שיקר (כעד) לשוטר שגבה ממנו הודעה בעניינים מהותיים היוורדים לשורשו של עניין (ת/17). הוא שיקר במצח נחושה (כחשוד) לשוטר שגבה ממנו הודעה באזהרה (בעניין שתיית אלכוהול) וזאת לאחר שהזהר כי הוא חשוד במסירת ידיעה כוזבת לשוטר בעת מילוי תפקידו. הנאשם הודה בחקירה באזהרה בתיאום גרסאות עם אביו בנוגע לקרות התאונה באופן המרחיק את הנאשם מאחריות לתאונה.

כאן המקום לתהות: אם הנאשם שיקר כמעט על כל צעד ושעל בחקירה, הציג שלל גרסאות שונות וסותרות בנוגע לקורות התאונה, הודה בתיאום גרסאות עם אביו בנוגע לקורות התאונה - **כיצד ניתן לתת כיום אמון בגרסה לפיה הנאשם נכנס לצומת במופע ירוק ברמזור בכיוון נסיעתו?** התשובה, הברורה לטעמי, היא כי לא ניתן לתת אמון בנאשם שלא זו בלבד שטווה שלל גרסאות סותרות בנוגע לנסיבות התאונה אלא הוכיח פעם אחר פעם כי אמירת אמת אינה נר לרגליו, בלשון המעטה.

ד. תיאום גרסאות ושקרים כביטוי לתחושת אשם (התנהגות מסבכת)

14. ראינו כי הנאשם שיקר שקרים מהותיים בהודעה שנגבתה ממנו כעד (ת/17). ראינו כי הנאשם שיקר גם לחוקר שחקר אותו כחשוד בביצוע עבירות שונות, לרבות עבירה של מסירת מידע כוזב לשוטר בתפקיד (ת/4) (בענין שתיית אלכוהול). הנאשם הודה בחקירה ת/4 כי תיאם גרסאות עם אביו. ע"ת 3, לירן חכמי, העיד כי אביו של הנאשם התייצב לפניו והודה - באופן שקרי - כי נהג ברכב ונכנס לצומת בניגוד למופע אור אדום בכיוון נסיעתו (ע' 13 ש' 4-1).

כעת, נניח לצורך הדיון כי הנאשם נהג כשהוא פייח ונכנס לצומת במופע אור ירוק בכיוון נסיעתו. אם כך היה, וזאת טוען הנאשם במשפטו, מה היה לו לאביו של הנאשם להודות בפני השוטר חכמי בעבירה של כניסה לצומת בעת מופע האור האדום בכיוונו וזאת בשעה שהאב כלל לא נסע ברכב עובר לתאונה?! ומה היה לנאשם ואביו לעמול על טוויט גרסה שקרית בעליל אותה מסר הנאשם בחקירה כעד לתאונה (ת/17)? ומה היה לו לנאשם לשקר לחוקר שחקר אותו באזהרה (לרבות בחשד לעבירה של מסירת מידע כוזב לשוטר בעת מילוי תפקידו!!) בנוגע לשתיית אלכוהול בערב התאונה? התנהגויות אלה מלמדות כאלף עדים על תחושת האשם של הנאשם; תחושה שהוגדרה כ"התנהגות מסבכת" אשר כוחה ככוחה של ראייה נסיבתית לחובתו של הנאשם (יעקב קדמי **על הראיות**, 862-863 (חלק ב', 2009). ככל ראייה נסיבתית גם את עוקצה של ראייה זו ניתן ליטול על ידי מתן הסבר סביר להתנהגות הנאשם. הנאשם, לטעמי, לא השכיל ליטול את עוקצה של התנהגותו המפלילה בהסבריו. הנאשם הסביר בעדותו כי שיקר משום שחשש מן החקירה (" ש. אתה לא פוחד לבוא למשטרה ולהגיד דברים לא אמת? ת. זה היה פעם ראשונה שחוקרים אותי במשטרה, נבהלתי, לא ידעתי מה אני אמור לעשות") (ע' 23 ש' 2-3). ושוב נקשה: מה בין חשש, טבעי ומובן, לעמוד בסיטואציה של חקירה במשטרה לבין מסירת ידיעה כוזבת ביודעין לשוטר בעת מילוי תפקידו? לטעמי אין ולא כלום בין חששות אלה להתנהגותו של הנאשם. זאת, אלא אם נפרש את חששו של הנאשם כמוסב לא על מעמד החקירה עצמו אלא על החשש מפני גילוי אשמתו של הנאשם במסגרת החקירה. לאור האמור, אני סבור כי התנהגותו המפלילה של הנאשם נזקפת אף היא לחובתו וכי כוחה של ראייה נסיבתית זו, המוסקת מהתנהגותו, אינו נגרע בעקבות ההסבר שנתן הנאשם בעדותו בבית המשפט.

15. על יסוד מכלול הטעמים שהצגתי אני קובע כי הנאשם עבר את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום ואני מרשיעו בביצוען.

ניתנה היום, 15.2.18, במעמד הצדדים